

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 14 listopada 2022 r.

DNR-5.720.15.2022.KS

DECYZJA NR DNR-1/46/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 i 2185) w związku z art. 33a ust. 2 pkt 2, art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku przedsiębiorcy Ryszarda Łęczyckiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Łęczycki Ryszard Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe „STAMER” w Koluszkach i przedsiębiorcy Doroty Łęczyckiej prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Łęczycka Dorota Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowo - Usługowe „STAMER” w Koluszkach, wspólników spółki cywilnej, z 5 października 2022 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/39/2022 z 22 września 2022 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżony pkt 2 decyzji.

UZASADNIENIE

Pismem z 5 października 2022 r. (wplynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 11 października 2022 r.) przedsiębiorca Ryszard Łęczycki prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Łęczycki Ryszard Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe „STAMER” w Koluszkach i przedsiębiorca Dorota Łęczycka prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Łęczycka Dorota Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowo - Usługowe „STAMER” w Koluszkach, wspólnicy spółki cywilnej, złożyli wniosek

o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-1/39/2022 z 22 września 2022 r. w zakresie pkt 2, tj. w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej w wysokości 16 000 zł.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Pismem z 13 kwietnia 2022 r. Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi UOKiK protokół wraz z aktami kontroli *dotyczący* mini rolet DZIEŃ NOC (mix kolorów) rozmiar: 37 x 150, 52 x 150 i 62 x 150 (dalej jako „mini rolety DZIEŃ NOC”), wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorcę Ryszarda Łęczyckiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Łęczycki Ryszard Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe „STAMER” w Koluszkach i przedsiębiorcę Dorotę Łęczycką, prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Łęczycka Dorota Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowo - Usługowe „STAMER” w Koluszkach, wspólników spółki cywilnej.

Inspektorzy reprezentujący Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej poddali mini rolety DZIEŃ NOC ocenie bezpieczeństwa i badaniom organoleptycznym w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222) (dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”), z uwzględnieniem wymagań określonych w normach PN-EN 13120+A1:2014-04 *Zastony wewnętrzne. Wymagania eksploatacyjne łącznie z bezpieczeństwem* (dalej jako „norma PN-EN 13120+A1:2014-04”) oraz PN-EN 16434:2014-04 *Zastony wewnętrzne. Ochrona przed zagrożeniami zadzierzgnięciem pętli. Wymagania i metody badań dotyczące urządzeń zabezpieczających*. (dalej jako „norma PN-EN 16434:2014-04”), a także obowiązującymi w danym sektorze zasadami dobrej praktyki odnoszącymi się do bezpieczeństwa produktów, aktualnym stanem wiedzy i techniki oraz uzasadnionymi oczekiwaniami konsumentów co do bezpieczeństwa ocenianych produktów.

W wyniku badań organoleptycznych inspektorzy Inspekcji Handlowej stwierdzili, że rolety posiadają dostępne swobodnie zwisające sznurki, które mogą utworzyć niebezpieczną pętlę lub stwarzają niebezpieczeństwo zaplątania się w nią, tj. zadzierzgnięcia pętli. Tym samym producent nie zastosował żadnego z powszechnie dostępnych urządzeń lub środków zabezpieczających, umożliwiających trzymanie łańcuszka poza zasięgiem dzieci lub urządzenia zabezpieczającego łańcuszek kulkowy przed zadzierzgnięciem pętli np. napinacza łańcuszka lub zrywalnego łącznika (wraz z instrukcją jego prawidłowego instalowania i użytkowania). Ponadto do rolet nie dołączono informacji wynikających z pkt 15.2 normy PN-EN 13120+A1:2014-04 tj.: *Przed użytkowaniem produktu należy przeczytać instrukcję użytkowania oraz nie wiązać razem sznurków. Upewnić się, że sznurki nie skręcają się i nie tworzą pętli*. Natomiast

ostrzeżenia składające się z piktogramu dotyczącego ryzyka uduszenia oraz informacji słownych w tym zakresie (*OSTRZEŻENIE! Małe dzieci mogą udusić się pętlą utworzoną przez sznurki ciągnące, łańcuszki, taśmy oraz sznurki wewnętrzne operujące produktem, aby nie dopuścić do zadzierzgnięcia pętli i zaplątania, utrzymywać sznurki poza zasięgiem małych dzieci. Sznurki mogą owinąć się wokół szyi dziecka. Odsunąć łóżka, łóżeczka dzieciinne i meble od sznurków zastan okiennych*) umieszczone zostały jedynie na karcie znajdującej się wewnątrz opakowania produktu, podczas gdy ww. ostrzeżenia powinny być umieszczone na etykiecie zewnętrznej rolet.

Do rolet nie dołączono także instrukcji użytkowania i konserwacji rolet wewnętrznych spełniającej wymagania punktu 15.3.3 normy PN-EN 13120+A1:2014-04, zgodnie z którym w *instrukcji należy określić obowiązki użytkownika i warunki, pod którymi zastona wewnętrzna powinna być używana, zwłaszcza dotyczące prawidłowych metod obsługi zastony wewnętrznej łącznie z urządzeniami zabezpieczającymi, jeśli są przewidziane oraz objaśnienia znaków ostrzegawczych. Producent powinien wyraźnie wskazać elementy wymagające okresowej wymiany, konserwacji lub sprawdzenia oraz ich częstotliwości. Jeśli użytkowanie wyrobu może stwarzać niebezpieczne sytuacje, to niezbędne informacje dotyczące uruchamiania wyrobu powinny być jednoznacznie określone i szczegółowo podane w instrukcji obsługi.*

W związku z powyższym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.), dalej jako „Kodeks postępowania administracyjnego”, pismem z 17 maja 2022 r. Prezes UOKiK powiadomił przedsiębiorcę Ryszarda Łęczyckiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Łęczycki Ryszard Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe „STAMER” w Koluszkach i przedsiębiorcę Dorotę Łęczycką prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Łęczycka Dorota Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowo - Usługowe „STAMER” w Koluszkach, współników spółki cywilnej (dalej jako „strony postępowania”) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa mini rolet DZIEŃ NOC.

W toku prowadzonego postępowania przedsiębiorcy będący jego stronami nie zakwestionowali oceny bezpieczeństwa produktów i podjęli działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez mini rolety.

Decyzją nr DNR-1/39/2022 z 22 września 2022 r. Prezes UOKiK stwierdził, że strony postępowania usunęły przyczyny zagrożeń stwarzanych przez mini rolety DZIEŃ NOC i na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów umorzył

postępowanie (pkt 1 sentencji decyzji), a na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 wskazanej ustawy za wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa nałożył na przedsiębiorców solidarnie karę pieniężną w wysokości 16 000 zł. Decyzja została doręczona stronom postępowania 26 i 27 września 2022 r.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK pismem z 13 października 2022 r. poinformował strony postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego udział w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strony postępowania nie skorzystały z przysługujących im praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK - będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów - przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/39/2022 z 22 września 2022 r. został złożony przez strony postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony.

Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, jeżeli w przypadku rozstrzygnięcia złożonego z kilku odrębnych punktów strona wskazuje w odwołaniu, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną tylko w określonej części, którą uważa za niekorzystną, to organ II instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i obejmować rozpoznaniem i rozstrzygnięciem całą sprawę administracyjną. W takiej sytuacji ta część decyzji, którą strona nie objęła odwołaniem zyskuje przymiot ostateczności z upływem terminu do odwołania. W związku z tym, organ II instancji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu I instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia (*vide m.in.*: wyrok NSA z 21 maja 2007 r., sygn. akt I OSK 556/06). Z uwagi na fakt, że w rozpatrywanym wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strony postępowania jednoznacznie zaskarżyły rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 decyzji, rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1 decyzji jest ostateczne i prawomocne w trybie postępowania administracyjnego.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK w toku postępowania w II instancji ponownie dokonał analizy zgromadzonego materiału w zakresie objętym zaskarżeniem, a więc pkt 2

decyzji, nakładającego na strony postępowania karę pieniężną w wysokości 16 000 zł za wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa.

Przedsiębiorca Ryszard Łęczycki prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Łęczycki Ryszard Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe „STAMER” w Koluszkach i przedsiębiorca Dorota Łęczycka prowadząca działalność gospodarczą pod firmą Łęczycka Dorota Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowo - Usługowe „STAMER” w Koluszkach, wspólnicy spółki cywilnej wprowadzili mini rolety DZIEŃ NOC na rynek i są ich producentami w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt, Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że na mini roletach DZIEŃ NOC umieszczono dane ww. przedsiębiorców, m.in. logo „STAMER”, a kody kreskowe EAN umieszczone na produktach (59003714497485; 5903714497065; 5903714497621; 59003714498284; 5903714497621; 5903714496389; 5903714497652; 5903714497096; 5902385946193; 5903714496419; 5903714496266; 5903714497119; 5903714494231) i zweryfikowane przez Prezesa UOKiK za pomocą wyszukiwarki GEPiR, wskazują na ww. przedsiębiorców jako na podmioty odpowiedzialne za ww. produkty. Strony postępowania oświadczyły także, że są producentami produktów będących przedmiotem postępowania.

Podstawowym obowiązkiem producenta jest - zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - wprowadzanie na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej wykonują kontrolę produktów w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa.

Podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa mini rolet DZIEŃ NOC stanowiły wyniki badań przeprowadzonych w toku kontroli inspektorów reprezentujących Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej na zgodność z wymaganiami określonymi w normach PN-EN 13120+A1:2014-04 oraz PN-EN 16434:2014-04, a także obowiązującymi w danym sektorze zasadami dobrej praktyki odnoszącymi się do bezpieczeństwa produktów, aktualnym stanem wiedzy i techniki oraz uzasadnionymi oczekiwaniami konsumentów co do bezpieczeństwa ocenianych produktów.

Ze sprawozdań z badań organoleptycznych z 25 marca 2022 r. wynika, że mini rolety DZIEŃ NOC posiadały dostępne swobodnie zwisające sznurki, które mogą utworzyć niebezpieczną pętlę lub stwarzać niebezpieczeństwo zaplątania się w nią tj. zadziergnięcia pętli. Tym samym producenci nie zastosowali żadnego z powszechnie dostępnych urządzeń lub środków zabezpieczających, umożliwiających trzymanie łańcuszka poza zasięgiem dzieci lub urządzenia zabezpieczającego łańcuszek kulkowy przed zadziergnięciem pętli np. napinacza łańcuszka lub zrywalnego łącznika (wraz z instrukcją jego prawidłowego instalowania i użytkowania). Ponadto do rolet nie dołączono informacji zapewniających ich bezpieczne użytkowanie ani instrukcji użytkowania i konserwacji rolet wewnętrznych spełniającej wymagania punktu 15.3.3 normy PN-EN 13120+A1:2014-04.

Opierając się na wynikach badań przeprowadzonych przez Inspekcję Handlową Prezes UOKiK uznał, że mini rolety DZIEŃ NOC nie są produktami bezpiecznymi i stwarzają zagrożenie dla życia i zdrowia konsumentów.

Strony postępowania w toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją nie kwestionowały negatywnej oceny bezpieczeństwa mini rolet DZIEŃ NOC, nie przedstawiły także żadnych dowodów które by podważały wyniki tych badań. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przyznały, że kwestią sporną jest wyłącznie zasadność nałożenia na kary pieniężnej oraz ewentualnie jej wysokość.

Strony postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy domagają się uchylenia pkt 2 zaskarżonej decyzji, odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, ewentualnie obniżenia tej kary do wysokości 4 000 zł. Za krzywdzące i niezgodne z okolicznościami sprawy strony postępowania uznały stwierdzenie, że naruszenie prawa nie miało charakteru znikomego.

W opinii stron postępowania, całościowa ocena okoliczności obciążających wskazanych w zaskarżonej decyzji (długi okres wprowadzania rolet na rynek; znaczna liczba produktów wprowadzonych na rynek; poważny poziom ryzyka związanego z zagrożeniami stwarzanymi przez produkty) oraz okoliczności łagodzących (współpraca z Prezesem UOKiK; niezwłoczne podjęcie działań naprawczych celem eliminacji zagrożenia); brak skarg i reklamacji związanych z bezpieczeństwem; pierwsze postępowanie w sprawie bezpieczeństwa produktu prowadzone wobec strony) powinny prowadzić do uznania uchybienia za znikome.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK w oparciu o obowiązujące przepisy prawa dokonał oceny, czy możliwe jest odstąpienie od nałożenia na strony postępowania kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera regulacji określających możliwość odstąpienia pod wymierzenia kary i poprzestania na pouczeniu. W związku z tym, w przypadku kar pieniężnych nakładanych na jej podstawie, zastosowanie ma art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi natomiast, że organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

W toku postępowania zakończono zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nie wydał postanowienia wyznaczającego stronom termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Prezes UOKiK nie posiada

również żadnych informacji z których by wynikało, że strony postępowania zostały już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ.

Aby możliwe było odstąpienie od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, niezbędne jest łączne spełnienie obu określonych w tym przepisie przesłanek. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że strony postępowania zaprzęstały naruszenia prawa. W ocenie Prezesa UOKiK ponownie rozpatrującego sprawę nie można jednak uznać, że w sprawie zaistniała przestanka znikomego naruszenia prawa. Strony postępowania uzasadniając swój wniosek o uznaniu naruszenia prawa za znikome przywołały wskazane w zaskarżonej decyzji dyrektywy wymiary kary, a więc przesłanki uwzględniane przy określeniu wysokości kary pieniężnej. Przesłanki te nie są natomiast oceniane przy dokonywaniu oceny tego, czy naruszenie prawa było znikome. Znikome naruszenie prawa to naruszenie nieistotne, takie, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciężącego na stronie można na podstawie okoliczności faktycznych sprawy uznać za czyn stanowiący naruszenie prawa w stopniu znikomym, należy odwołać się do sposobu weryfikacji tego stopnia, wypracowanego w prawie karnym (m.in. wyrok SOKiK z 17 października 2018 r., sygn. XVII AmE 230/18). Wyznacznikiem dla dokonania oceny znikomego naruszenia prawa będą zatem okoliczności wynikające z art. 115 § 2 Kodeksu karnego, uwzględniające: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Obowiązek wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych jest podstawowym obowiązkiem przedsiębiorcy, co w opinii Prezesa UOKiK oznacza, że co do zasady waga naruszenia tego obowiązku nie może zostać uznana za znikomą. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach.

Podkreślenia wymaga, że inspektorzy Inspekcji Handlowej zakwestionowali mini rolety w trzech rozmiarach i w różnych kolorach, a strony postępowania przyznały, że wprowadzały te produkty na rynek od 2019 r. Brak dołączenia zabezpieczeń i ostrzeżeń nie może być więc w tym przypadku uznane za działanie jednorazowe, czy spowodowane np. jednorazowym przeoczeniem lub błędem ludzkim, a raczej było wynikiem zaniedbania i niezastosowania się do wymagań wynikających z przepisów prawa. W związku z tym, Prezes UOKiK zasadnie stwierdził w zaskarżonej decyzji, że dobro chronione jakim jest życie i zdrowie konsumentów zostało w sposób istotny naruszone. Dokonując ponownej oceny naruszenia prawa jakiego dopuścili się strony postępowania należy podkreślić, że

dobrem chronionym przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest zdrowie i życie konsumentów. Wprowadzane na rynek przez strony postępowania na rynek mini rolety DZIEŃ NOC nie są produktami bezpiecznymi i stanowią zagrożenie dla zdrowia a nawet życia dzieci. W czasie zabawy lub wspinania małe dzieci, zwłaszcza te poniżej 3 lat, mogą zaplątać się w zwisające sznurki zakończone pętlami. Zaczepienie się o pętlę jest przykładowo możliwe, kiedy dzieci próbują usiąść na krześle, spadną z niego lub je przewrócą. O tym, że jest to realne zagrożenie, świadczą informacje o wypadkach, w tym wypadkach śmiertelnych, które miały miejsce w Unii Europejskiej. Podkreślić także trzeba, że pomimo pojętych przez strony postępowania działań, w posiadaniu konsumentów znajduje się nadal zdecydowana większość wyprodukowanych produktów bez wymaganych zabezpieczeń i ostrzeżeń, a więc konsumenci w dalszym ciągu są narażeni na zagrożenia stwarzane przez te produkty.

W związku z tym, Prezes UOKiK zasadnie stwierdził w zaskarżonej decyzji, że dobro chronione jakim jest życie i zdrowie konsumentów zostało w sposób istotny naruszone. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK zasadnie nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia i porzestania na pouczeniu.

Strony postępowania na wypadek nieuwzględnienia wniosku o odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej wniosły o ustalenie jej w niższej wysokości, do kwoty 4 000 zł, która to kara będzie w ich ocenie wystarczającą represją.

Wprowadzenie na rynek produktu który nie jest bezpieczny stanowi naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia kary, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W ocenie Prezesa UOKiK, stwierdzenie, że mini rolety DZIEŃ NOC nie są produktem bezpiecznym uprawniało go więc do nałożenia na strony postępowania kary pieniężnej.

Art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stanowi, że organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Kara ta jest administracyjną karą pieniężną, czyli określoną w ustawie sankcją o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia określonej w akcie stosowania prawa kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie

ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszewska, *Materialne i proceduralne zasady*, s. 29). Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny: „Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa” (orzeczenie TK z 1 marca 1994 r., sygn. U 7/93). Nałożona na strony postępowania kara jest więc konsekwencją wprowadzenia na rynek produktów które nie są bezpieczne.

Art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ma charakter fakultatywny, co oznacza, że Prezes UOKiK w przypadku stwierdzenia popełnienia deliktu administracyjnego decyduje w ramach uznania administracyjnego o nałożeniu (lub nie) kary pieniężnej. Jak stwierdził WSA w Warszawie w wyroku z 4 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2414/10, *„decyzja o nałożeniu kary ma charakter uznaniowy, co oznacza, że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu, a wymierzając karę pieniężną w określonej wysokości, kieruje się stopniem oraz okolicznościami, w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust. 4 u.o.b.p.”*.

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. Uznanie administracyjne charakteryzuje się tym, że organ nie jest związany ścisłymi kryteriami prawnymi, a więc ma pewną swobodę w kształtowaniu treści rozstrzygnięcia (wyrok WSA w Gliwicach z 21 stycznia 2014 r. sygn. akt IV SA/Gl 262/13). W przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary pozostawił do decyzji organu.

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK mają charakter represyjno - wychowawczy i są nakładane w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Mają zatem na celu zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli mają stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Biorąc pod uwagę wymienione powyżej okoliczności, zarówno łagodzące jak i obciążające, Prezes UOKiK uznał nałożoną na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 10 000 zł za adekwatną do stwierdzonych naruszeń prawa.

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej

zaostrenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motywy, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznanie administracyjne a inne formy władzy dyskrecyjnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

Rozpatrując sprawę ponownie, Prezes UOKiK przeanalizował przesłanki uwzględnione w zaskarżonej decyzji przy określaniu wysokości nałożonej kary pieniężnej, szczególnie nacisk kładąc na argumenty przedstawione przez strony postępowania.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków (art. 33a ust. 4 ustawy). Jak stwierdził m.in. WSA w Warszawie w wyroku z 22 maja 2015 r. sygn. akt VI SA/Wa 3597/14 „przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć takie okoliczności, jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.” Kierując się wskazanymi wytycznymi, Prezes UOKiK ponownie rozważył dyrektywy wymiaru kary pieniężnej nałożonej na stronę postępowania.

Należy za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej prowadzonej przez strony postępowania obliguje je do znajomości i przestrzegania przepisów prawa i dokładania należytej staranności tak, by wprowadzane przez nie na rynek produkty były bezpieczne. Wśród informacji zawartych na stronie internetowej sklepu prowadzącego przez strony postępowania znajduje się także stwierdzenie, że oferują one produkty najwyższej jakości. Kupujący są więc przekonani, że oferowane im produkty są bezpieczne. Przypomnieć należy, że obowiązkiem producenta jest „znajomość i przestrzeganie obowiązujących powszechnie przepisów prawa dotyczących danej dziedziny działalności gospodarczej” (wyrok WSA w Warszawie z 10 maja 2017 r., sygn. VI SA/Wa 2208/16). Wprowadzając na rynek produkt niespełniający wymagań bezpieczeństwa, strony postępowania ten obowiązek naruszyły.

Kolejną przesłanką mającą wpływ na wysokość kary pieniężnej była duża liczba produktów niezgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa, wprowadzonych na rynek (3 994 sztuki) oraz długi okres ich prowadzenia (od 2019 r.).

W opinii stron postępowania, liczba sprzedanych rolet nie przekłada się bezpośrednio na skalę potencjalnego zagrożenia dla konsumentów. W ich ocenie, rolety co do zasady nie są kupowane pojedynczo lecz w ilości po kilka lub kilkanaście sztuk, a tym samym liczba gospodarstw domowych do których trafił produkt jest niewątpliwie co najmniej kilka razy niższa niż ilość sprzedanych sztuk towarów.

W opinii Prezesa UOKiK, argument ten nie zasługuje na uwzględnienie. Za niespełniający wymagań bezpieczeństwa należy uznać każdy egzemplarz rolety będącej przedmiotem postępowania, a strony postępowania przyznały, że wprowadziły na rynek od 2019 r. prawie 4 000 sztuk tych produktów. Ponadto, trzeba zauważyć, że rolety są kupowane w celu co najmniej kilkuletniego użytkowania, a tym samym potencjalnie liczba osób narażonych na zagrożenia związane z ich użytkowaniem jest potencjalnie wyższa.

Za okoliczność obciążającą Prezes UOKiK w zaskarżonej decyzji zasadnie uznał również stwierdzony przez inspektorów Inspekcji Handlowej poważny poziom ryzyka związanego z zagrożeniem stwarzanym przez produkty (tj. ryzyko uduszenia na skutek zaplątania się dziecka w łańcuszek kulkowy zakończony pętlą) oraz fakt, że wymagania w zakresie bezpieczeństwa rolet (określone w normach technicznych dla tego typu produktów) funkcjonują od długiego czasu (tj. od 2014 r.), w związku z czym strony postępowania miały wystarczająco dużo czasu, aby zapoznać się z wymaganiami w zakresie bezpieczeństwa wprowadzanych na rynek produktów i dostosować produkcję do tych wymagań. Podkreślenia wymaga także, że produkty będące przedmiotem postępowania stanowią zagrożenie dla dzieci - a więc grupy konsumentów szczególnie chronionej przez przepisy prawa.

Prezes UOKiK słusznie natomiast za okoliczności łagodzące uznał podjętą w toku postępowania administracyjnego przez jego strony współpracę i niezwłoczne podjęcie przez nie działań naprawczych w celu eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty (jeszcze przed wszczęciem postępowania administracyjnego), a także fakt, że wobec stron postępowania nie były wcześniej prowadzone postępowania na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Na korzyść stron postępowania Prezes UOKiK poczytał również brak skarg i reklamacji na produkty w zakresie nieprawidłowości będących podstawą do wszczęcia postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Rozpatrując sprawę ponownie Prezes UOKiK uznał, że okoliczności te zostały uwzględnione w sposób prawidłowy. Strony postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stwierdziły, że mając na uwadze brak skarg lub reklamacji wydaje się, że zdarzenie przed którym ma zabezpieczać napinacz i dodatkowe instrukcje (uduszenie się dziecka) nie ma charakteru powszechnego. Także ten argument nie zasługuje na

uwzględnienie. Trzeba bowiem przypomnieć, że ani na produktach będących przedmiotem postępowania ani wśród dołączonych do nich informacji nie było adresu producenta - tym samym kontakt konsumentów ze stronami postępowania był co najmniej utrudniony. Prezes UOKiK dysponuje także informacjami o wypadkach dzieci, a więc mowa tu o realnym zagrożeniu, a fakt że nie ma informacji o takich zdarzeniach z udziałem produktów prowadzonych na rynek przez strony postępowania nie może mieć wpływu na ocenę produktów. Strony postępowania stwierdziły także, że nie dokonały naruszenia w sposób świadomy - niemniej jednak nie można zapomnieć o tym, że naruszyły podstawowy obowiązek ciążyący na producentach, jakim jest wprowadzanie na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. Działanie to było wynikiem zaniedbania polegającego na niezapoznaniu się z obowiązującymi przepisami. Działanie ich nie miało przy tym charakteru jednorazowego, brak dołączenia urządzenia zabezpieczającego nie był wynikiem błędu ludzkiego, np. jednorazowego przeoczenia. Mini rolety będące przedmiotem postępowania nie spełniały wymagań w całym okresie ich wprowadzania na rynek.

Strony postępowania podniosły, że Prezes UOKiK nieprawidłowo dokonał ustalenia korzyści, jaką odniosły ze sprzedaży mini rolet DZIĘŃ NOC. Po pierwsze, uchybienie zostało usunięte w 270 a nie w 260 produktach.

W wyniku ponownego przeanalizowania sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że liczba naprawionych przez strony postępowania produktów rzeczywiście wynosi 270 sztuk. Nieprawidłowa liczba podana w zaskarżonej decyzji (260 sztuk) była wynikiem nieczytelnego oświadczenia jednego z dystrybutorów. Niemniej jednak w ocenie Prezesa UOKiK różnica ta - biorąc pod uwagę wielkość sprzedaży mini rolet - nie ma wpływu na wysokość nałożonej kary pieniężnej.

Strony postępowania zakwestionowały także sposób ustalenia korzyści majątkowej - w ich opinii, Prezes UOKiK ustalając średnią cenę sprzedaży poprzez przyjęcie do wyliczeń jednocześnie ceny detalicznej i hurtowej doprowadził do zawyżenia średniej ceny sztuki produktu. W opinii stron postępowania, średnia cena powinna być wyliczona odrębnie dla każdego z kanałów sprzedaży, skoro cena hurtowa jest zawsze wyższa niż detaliczna.

Jak już to zostało obszernie wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, dla celów wymierzania kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK uwzględnia - jako kryterium pomocnicze - wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę. Korzyść majątkowa w sposób zamierzony nie jest pojęciem tożsamym z przychodem. Przestanka ta nie jest wskazana w przepisach ustawy, a sposób wyliczania korzyści majątkowej był wielokrotnie przedmiotem analizy sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją - np. wyrok WSA w Warszawie

z 23 grudnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1967/10 czy z 15 lutego 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 2374/12. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Prezes UOKiK w żadnej z wydawanych decyzji nie dokonuje przy tym odrębnego wyliczenia średniej ceny hurtowej i detalicznej. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na informacjach przekazanych przez strony postępowania o stosowanych średnich cenach sprzedaży (netto) rolet w 2022 r., z których wynikało, że strony postępowania stosowały różne ceny sprzedaży produktów. W związku z tym, Prezes UOKiK przyjął jako średnią cenę sprzedaży jednej sztuki rolet średnią arytmetyczną najwyższej (73,38 zł) oraz najniższej (30,68 zł) ceny sprzedaży produktu netto (52,03 zł).

Strony postępowania podniosły także, że przychód nie może być utożsamiany z korzyścią producenta, gdyż nie uwzględnia kosztów poniesionych celem wyprodukowania produktu, ani podatku dochodowego. Strony postępowania oświadczyły, że kwota potencjalnych korzyści nie mogła przekroczyć 155 315,71 zł, a nałożona na nie kara pieniężna jest wyjątkowo wysoka, przekracza bowiem 10% tej kwoty. W opinii strony postępowania, kara pieniężna jest zbyt represyjna i wykracza poza cel jej nałożenia.

Pojęcie korzyści majątkowej zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w sposób zamierzony nie jest tożsame z dochodem, przychodem czy zyskiem. Cywilistyczne rozumienie pojęcia „korzyści majątkowej”, byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów prowadzonej działalności gospodarczej prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenia pracowników itp. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele prowadzonego postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów.

Zasadność zastosowania tego pojęcia na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który stwierdził, że *„cywilistyczne rozumienie korzyści majątkowej na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się bowiem nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenie pracowników itd. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele*

ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów” (wyrok z 8 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2423/10; wyrok z 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 3522/13).

Kolejnym podniesionym we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy argumentem jest to, że wg wiedzy stron postępowania Prezes UOKiK nie nakładał w przeszłości kar pieniężnych na innych przedsiębiorców w okolicznościach faktycznych, które obiektywnie jawią się jako poważniejsze naruszenia niż w prowadzonym w stosunku do nich. W tym kontekście strony postępowania przywołały dwie decyzje Prezesa UOKiK - z 24 sierpnia 2017 r. nr DNR-1/48/2017 i z 10 lipca 2017 r. nr DNR-1/40/2017.

Odnosząc się do tego argumentu Prezes UOKiK po pierwsze stoi na stanowisku, że określając wysokość nakładanej kary pieniężnej, nie musi brać pod uwagę wysokości kar pieniężnych nałożonych na inne podmioty w innych sprawach. Pogląd ten podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 21 września 2021 r., sygn. akt II GSK 975/21.

Po drugie, Prezes UOKiK zauważa, że przywołane przez strony postępowania decyzje dotyczyły postępowań prowadzonych w odmiennym stanie prawnym. W przypadku rozpoznawanej sprawy znajdują zastosowanie przepisy Działu IVa Kodeksu postępowania administracyjnego, wprowadzone ustawą nowelizującą z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 935), która zgodnie z art. 18, weszła w życie 1 czerwca 2017 r. Poprzez nowelizację zawartą w art. 1 pkt 40 tej ustawy, w dziale II K.pa., został dodany rozdział 14 w brzmieniu: „Rozdział 14 Dział IVa Administracyjne kary pieniężne”.

Postępowania administracyjne na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów są wszczynane z urzędu - zarówno w piśmiennictwie jak i w orzecznictwie przyjmuje się, że za datę wszczęcia postępowania z urzędu należy uznać dzień pierwszej czynności urzędowej dokonanej w sprawie, pod warunkiem, że o czynności tej powiadomiono stronę. W przypadku postępowań zakończonych decyzjami DNR-1/40/2017 i DNR-1/48/2017 ich strony zostały zawiadomione o wszczęciu tych postępowań przed 1 czerwca 2017 r., zatem w tych sprawach Prezes UOKiK nie stosował przepisów Działu IVa Kodeksu postępowania administracyjnego.

Strony postępowania podkreśliły także współpracę z Prezesem UOKiK w toku postępowania, udzielanie wyczerpujących odpowiedzi, terminowe przekazywanie dokumentacji i informacji. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, podstawowym obowiązkiem producenta jest wprowadzanie na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. Art. 12 ust. 1 wskazanej ustawy nakłada natomiast na producentów i dystrybutorów obowiązek współpracy z Prezesem UOKiK w celu uniknięcia lub eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty przez nich dostarczane lub udostępnianie. Producent który wprowadził na rynek produkt niebezpieczny nie powinien

przy podejmowaniu decyzji o wyeliminowaniu stwarzanych przez ten produkt zagrożeń kierować się chęcią uniknięcia kary, a przede wszystkim koniecznością zrealizowania swojego ustawowego obowiązku.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany pkt 2 zaskarżonej decyzji. W opinii Prezesa UOKiK, pkt 2 decyzji nr DNR-1/39/2022 z 22 września 2022 r. spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w nim rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia ich celowości i słuszności. W ocenie Prezesa UOKiK strony postępowania nie dołożyły należytej staranności przy wprowadzaniu na rynek mini rolet DZIEŃ NOC. Zasadnie Prezes UOKiK uznał, że produkty te nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa, czego konsekwencją było nałożenie na strony postępowania administracyjnej kary pieniężnej. Kara ta w pełni spełnia także swoje systemowe funkcje. Nałożona na strony postępowania kara pieniężna ma przyczynić się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i ma na celu zarówno prewencję - zapobieganie w przyszłości naruszeniom ustawy, jak i represję - a więc ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Przy nakładaniu kary pieniężnej Prezes UOKiK uwzględnił podniesione przez strony postępowania okoliczności, w tym podjęte przez nie w toku postępowania administracyjnego działania w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez mini rolety DZIEŃ NOC. Podkreślenia także wymaga, że nałożona kara pieniężna stanowi tylko 16% maksymalnego ustawowego wymiaru kary. Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności i przestanki uwzględnione przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK uznaje, że jest ona adekwatna do naruszenia prawa jakiego dopuścili się strony postępowania.

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane przestanki, nałożona kara pieniężna jest adekwatna do stopnia zawinienia i skłoni strony postępowania do przestrzegania

w przyszłości przepisów prawa, w tym do zwiększenia nadzoru nad wprowadzanymi na rynek produktami.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi zgodnie z art. 233 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w

Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

*z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Katarzyna Bednarz
Dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/*

